

Bayer Zsolt: A fajok eredete (2. rész)

2022 augusztus 01. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Ady Endre után itt van mindjárt József Attila, na, hát ? sem jobb a Deákné vásznánál!

Eddig az antiszemita és náci Ady Endre munkásságából emeltük ki a legegységben antiszemita és náci elemeket, amelyekhez a „faj”, „fajta”, „vérség”, „harc” szörnyes, náci reminiscenciái tapadnak. (Ha ma valaki szeretné lenni az agyhalottak kasztjában, akkor az emlék helyett muszáj a reminiscenciát használnod! Dixi!) Ha tovább vizsgáljuk az alapvetően náci és antiszemita magyar népből kihajtó magyar irodalmat, rájövünk, hogy Ady korántsem egyedülálló képviselője az Európát elborzasztó kirekesztő, antidemokratikus, rasszista és diktatórikus eszméknek. Itt van mindjárt a „proletárköltő”, József Attila, na, hát ? sem jobb a Deákné vásznánál! Itt van mindjárt ez a verse, amely egy hitvallás a „mester”, Ady mellett: „A sírás nekem nem kenyerem. / Az Úr megverte kushadt fajtám – / Most nekilátok s én verem. // Talán az Ima sáppad ajkán, / Ha az Üvöltés ott terem. // S ha föl nem üvölt hullá-fajtám, / Addig verem, míg szétverem.”

József Attila már a vers címében egyértelművé teszi, hol is áll: Ady Endre helyett mondom. S persze – ha már Ady helyett mondja! –, jöhetnek a „fajra”, „fajtára” utaló kitételek, vagyis a kirekesztés, a más „fajúak” megbélyegzése és lenézése, a nácizmus és az antiszemitizmus. József Attila mellett ugyanilyen vonzalmakról árulkodik Kosztolányi Dezső életműve is. Vizsgáljuk meg először a Magyar romokon című költeményét: „Jaj, régi kertünk? / Jaj, versek álma? / Jaj, drága fajtám? / Jaj, bús vidékem? // Jaj, hogy sziszegjek? / Jaj, hogy üvöltsek? / Jaj, hogy kígyózzak? / Jaj, hogy harapjak? // Jaj, hol az arcom? / Jaj, hol a múltam? / Jaj, hol az ágyam? / Jaj, hol a sírom?”

A fájdalom, a kétségbeesés, az útkeresés kínja természetesen Kosztolányinál is csak a saját „drága fajtámra” vonatkoztatható, megerősítve ezzel a kirekesztés és felsőbbrendűség örök magyar meggyőződését. Rémes! De Kosztolányi még egy kutya kapcsán is képes eljutni a „saját fajtájáig”!

„Hattyú kutyám. // Ülj itt s vigyázz a házra, / te farkasok szelíd, fehér fia, / ?s embergyölöl?, kinek a léptünk / álmatlan, éber neuraszténia. / Ne engedd, hogy istentelen lerontsák, / mit szívből, agyból raggatott a kéz. / Hadd álmódoszon pár évig a gazdád / a körbe, mely szök és bezárt egész. / Kik messze vannak tőlem és ígémtől, / ne jöjjenek át soha a falon. / Ott túl úgyis az utca van, az utca, / rokontalan szívemnek borzalom. / Állj a határnál, híven, régi jelkép, / igaztalan világban az igaz, / tiltó szoborként nyúlj el a küszöbre, / fajtám ?rz?je, bölcs, magyar kuvasz.”

Lássuk be, ez sok mindent megmagyaráz... S az ismert módszer szerint, amellyel a magyar náci és antiszemiták leplezni próbálják elveiket és szenvedélyeiket, Kosztolányi is ostromozza Adyt, például itt és így: „? maga is »küldetést« érez, mégpedig többfélét. Az első körülbelül az, hogy ennek a földnek a Messiása legyen. Hogy miből áll az ilyenfajta küldetés, nem tudjuk. Gyakran halljuk, hogy »harcol«, és fajtáját ostromozza a jövő felé.” S aztán, a „fajtáját ostromozó Ady” kritikája után Kosztolányi megírja nagy, összegző vallomását a hazájáról, a „fajtájáról”, a népéről (Völkisch!), amelyben természetesen elkerül a „vér” és a „vérségi” összetartozás toposza, mint a leggyakoribb náci toposz, még a rúnák világából: „Mint aki búcsúzik, beszélni akarok. / Itt éltem én, vér véretekben, magyarok.”

Nyilván nem okozhat meglepést egyetlen igazi, európai demokratának sem, hogy ebből a költészetből nőtt ki a náci magyar esszéirodalom is.

Nézzük például Németh László munkásságát. A magyar náci esszéirodalom legnagyobb mestere így ír a Második szárszói beszéd című munkájában: „Aki a magyarság újkori történetét megírja, arra kell felelnie, hogy sülyedt »benszüllötté« ez a nagy középkori nemzet tulajdon országában. Ha a színészekre gondolnak, tudják, mit értek benszüllöttön. Állami életét idegenek vezetik; ha vannak is véréből való nagyjai, azok csak maharadszák; gazdaságilag kizsákmányolják; idegen civilizációk selejtje ellen nincs védelme; erkölcsében és testében nyomorodóban van.

Újkori történelmünket tanulságos e folyamat elrehaladta szerint osztani korszakokra. A mohácsi vésszel csak állami életünk felsőbb irányítását veszítettük el; a helyi kormányzat mindenütt magyar maradt, Erdélyben az állam is; nép és urai nemcsak a közös gondolkozásmódban tartoznak össze: akkor kapcsolja őket egy új kultúrmozgalomba a közös prédikátor. A szatmári békével a magyarság szorosabb gyámság alá kerül. Országá

idegen népeknek és idegen birtokosoknak lesz települési területe. A privilegizált jövevényekkel szemben ellenőrzött elem. Vallásában nyomják, erkölcsében rontják. Előmenetel és hűtlenség lassan egyet jelentenek. A vidékre szorult magyar úri rend és a nép közt azonban még megvan a patriarkális kultúrcsere; a közhittel ellentétben a főnemességet is csak 1795-tel veszítjük el egészen. A Ferenc-kor a legnagyobb zökkenő lefele, ekkor kezdődik meg az alsóbb nemesség elnémetesedése is, Nyelvünk most rúgódik el a népnyelvről; műveltek és műveletlenek közt most lép föl az az átbeszélhetetlen ár, amelyet Móricz Zsigmond olyan szépen éreztet Rózsa Sándorában. De a kulturális szakadék fölött a korszak vége felé még gyönyörű hidat vernek a demokrata elvek, az irodalom nép felé fordulása. A Bach-korszakkal egy vadidegen rendszer nő bele minden eddiginél mélyebben a nemzet testébe; iparunk most lesz idegen monopólium. S a magyarrá cégérezett Habsburg- királyság csak leplezi, de nem állítja meg a folyamatot. Mint a többi Habsburg-országban, nálunk is egy magát magyarnak nevező felületes nemzetköziség veszi át a gyarmatosítók szerepét. Míg a magyarság elhúzódik, dacoskodik és kivándorol: ő szerzi meg az iparosítás előjogát, néhány maharadzsa égisze alatt ő kormányozza az új hivatalnokállamot, ő csinál kultúrát s tudományt neki, s ő vezeti az országot az új világháborús sokk felé. A magyarság bennszülött jellege ebben a korszakban már nyilvánvaló: műveltség, hatalom, gazdagság mind ellene van.

A kihagyott fényes történeti nevek és órák is azt bizonyítják, hogy a magyarság nem egykönnyen adta meg magát ennek a bennszülöttsorsnak. Újkori története s különösen irodalomtörténete azért olyan gyönyörű, mert a legmostohább viszonyok közt is összeszedte magát, s a semmiből szinte, hatalmas mozgalmakat hozott létre, hogy magát teljes nemzeté egészítse ki. A reformációból Pázmányékon, Zrínyi körén, a Wesselényi-összeesküvés résztvevőin át párhuzamos főúri és népi mozgalom visz föl Rákóczi Ferencig, újkori történelmünk legszebb alakjáig. A XVIII. század nyomása alól tüneményes gazdagsággal tör fel a magyar felvilágosodás, amelynek Ferenc császár a Vérmezőn fejét vette. A reform három nemzedéke: Széchenyi, Kossuth és Petőfi: három meredek lépcsőfoka a szabadulásnak. S a kiegyezés utáni Magyarország mélységeiből is fölért – hulla hulla hátán – a fényre Adyval az az irány, amelyet az irodalomtörténet a magyar regeneráció mozgalomának nevezett el. Senki sem mondhatja, hogy a magyarság rest volt megváltani magát. Inkább egy különös fajta végzet függött fölötté, amely sosem engedte, hogy amit a maga javára elkezdett, befejezze.

Az újkori magyarnak az európai eszmékkel sokkal több szerencséje volt, mint az európai történelemmel. Azok természetében, vágyaiban elkeveredve; termékeny mozgalmakban hajtottak ki; amit azonban az európai gondolkozástól kapott, azt az európai történelem gonosz kezével mindig visszavette. Rákóczi, Hajnóczyék, Kossuth, sőt Ady is: mindnyájuk művét az európai történet tette semmivé. Kevés nemzet történelmének vannak olyan világos, éles korszakhatárai, mint a magyarnak. Hogyne, mikor minálunk egy-egy új korszak azzal kezdődik, hogy az európai történelem jóvoltából mindent elől kellett kezdeni. A történelemnek voltunk gyakorlatlanabb vitorlázói, mint a gondolatnak. Ellenfeleink, gyarmatosítóink voltak közelebb mindig az európai történet kohójához? Vagy faji fegyelmetlenségünk, a romló bennszülötterkölc bosszulta meg magát a döntő órákban? A magyarzatok változnak; megmarad, hogy az európai válságok löktek mind mélyebbre a bennszülöttsorsba, amelyből az európai múzsák oly barátságosan próbáltak kiemelni. [...]

Én ezt a háborút az első pillanattól mély pesszimizmussal néztem. Nemcsak a háború pusztításaitól: megszállásoktól, bombázásoktól, a legjobbak elhurcoltatásától féltettem azt, amit idáig csináltunk, sokkal inkább a háború utáni »rendezéstől«. Az az »üdvösség«, amellyel Európa fog megajándékozni, nem az lesz, amely társadalmunk halk folyamataiban készül. Nem is lehet, hisz azokat odakinn senki sem ismeri. Előre látható volt, hogy kívülről neveznek ki ránk »megváltókat«, s mint minden kinevezésnél, ennél is a protekció érvényesül: a dugaszban levők közül az lesz a »poglavnik«, akit a külföldön élő tanácsadók s hazai sugalmazóik a legalkalmasabbnak tartanak. Mondjuk-e, hogy ezek a tanácsadók – még a jóindulatúak is – keveset tudnak a magyarság valódi állapotáról, a rosszindulatúak pedig első dühükkel épp az ellen fognak fordulni, ami itt a bennszülöttek védelmére fölépült, s az ő illetékességüket vitássá teheti.

Amit 1939 óta csináltam (s mások is csinálták), annak a végső célja mindig ez volt: a magyarságot egy ilyen »üdvözítő terror« ellen beoltani, s amennyire lehet, megszervezni. Faji nyomás nehezédvén ránk, fokozni kellett a bennszülöttöntudatot. Ezért frissítettük föl történelmünket, s szabadítottuk föl művelődésünk legmélyebb, leghathatósabb ellenanyagait. Minél több embert igyekeztünk bevonni az új magyar szellem hatása alá. Ezért próbáltuk a magyar irodalom számára kicsikarni a legnagyobb szószéket, a színpadot, ezért erőltettük a népfőiskolákat, ezért jártuk ügynökkékként az országot. A végső cél ez lett volna: olyan radikális tábort állítani föl ebben az országban, amelynek nézeteit (s azokban a bennszülöttek valódi érdekeit) a ránk küldött megváltóknak is figyelembe kell venniük. [...]

Elsősorban azokhoz a magyar emberekhez fordulok, akik az új magyar szellem hét évtizedes erőfeszítéseit ismerik, s az átalakulás vezérkarába is belekerülnek. Tán nincs is tiszta fogalmuk róla, milyen nehézségek elé

mennek, mekkora felelősséget vesznek magukra, s milyen borzalmas vád lehet az árnyéka közzsereplésüknek. Mivel támogathatja őket a magyar szellem? Csakis azzal, hogy rájuk függeszti tiszta pillantását, figyelmezteti őket, hol kell vigyázniuk, melyek azok a kérdések, amelyekben felügyelet alatt állanak. Magam három dolgot kötök a lelükre.

1. Hogy a szabadság, amelyet hoznak, valóban a magyarság felszabadulása legyen. Egy rendszer önmagában nem válhat meg egy népet; minden attól függ: kik, milyen módon, milyen ösztönökkel alkalmazzák. A tükés rend, melynek Nyugat magas ipari civilizációját s polgári jólétét köszönheti, a magyar népet, láttuk, még mélyebbre taszította bennszülöttségébe. Azt sem kell bűvében magyarázni, hogy az angolszász jellegű kapitalizmusnak a bevezetése vagy visszahozása a magyarság részeseését a nemzeti vagytonban szinte órák alatt megcsappantaná. De talán nem olyan szembeszökő, hogy a szocialista rendnek is megvannak, talán még nagyobb mértékben, az ilyesféle veszélyei. Képzelnék el egy szocialista államot, ahol a szabad parasztságot kolhozokba terelték, a kisiparosságnak nagy közös munkahelyekben kell dolgoznia, az értelmiség a legszorosabb felügyelet alatt áll, s ebben az államban az ellenértők magyarok, az ellenérték pedig busmanok vagy tibetiek. Ugyebár ez a szocialista állam aligha lesz jobb a legsötétebb jobbágyságnál, még ha formailag tiszteletben tartja is a szocializmus alapelveit? Önök nagyon jól tudják, hogy nem busmanokra és tibetiekre gondolok.”

Nos, ez nem más, mint a magyar náci költészetből jövő, magyar Völkisch és náci gondolkodás apoteózisa. Viszolyogtató, és könnyedén utat talál a magyar néplélek ugyanilyen Völkisch, kirekesztő, önmagára reflektáló, önmagát imádó, önmagát szemlélő, önmagát felszabadítani akaró bugyraiba.

Németh László aztán így ír az Irodalmunk jövője című esszéjében: „A középkori magyar királyság egyike volt Európa legrendezettebb hatalmainak. Lélekszáma mint Angliáé; lakossága túlnyomórésztben magyar; uralkodói a hatalmas ország határán túl is tekintélyek. S a középkorban nem volt magyar irodalom. Maradtak nyelvelméink, volt egy-két magyar eredetű humanista s megvolt a nyelv gazdag fényűzése, amely a tizenhatodik századi magyar nyelvet, ahol egy-egy iskolájáról megfélekedezett író tollán nyelvrontó latinizmusoktól szabadabban beszélt tisztaságában buggyan fel, a Móricz Zsigmond, sőt Kosztolányi Dezsa szemébe is a bűség csodált nyílt fejtésévé teszi: – de nem volt magyar irodalom. A magyar irodalom ott kezdődik, ahol a magyar pusztulás. Mohács, igaz, egybeesett a reformáció s a könyvnyomtatás elterjedésével, de az első nagy írói tárgy: a halálos veszély, a török jelenléte, bűntudat s magábaszállás iskolája. Shakespeare századát nálunk egy végvári vitéz összegezi, barokk eposzunk írója egy hadvezér, legvonzóbb jellemünk, az utolsó nemzeti felkelés vezére, legjobb stílusztája a száműzetésbe követő íródeákja.”

Ez pedig a legszebb példája az örök magyar önsiratásnak és szenvedéskultusznak. S mindezek esszenciája a Kisebbségből kisebbségbe című tanulmány – íme, egy részlet: „A Habsburgok nemzetközi háza nem is igen kormányozhatta másképp tarkabarka népeit, minthogy mindenikből kiválasztott egy réteget, amely a fajtáját a fajtája ellen s a Monarchia javára elkormányozta. A tizennyolcadik században ez a réteg alig volt nagyobb az arisztokráciánál. Az új bürokrata tükés rendben azonban jóval mélyebbre kellett érnie, – le a polgárságba. Míg a Monarchia többi népe azonban mind élesebb ellenzékbe szorulva ezzel a talmi, Habsburg vezetőréteggel szemben egy ellenzéki és népi középosztályt nevelt fel, a kiegyezés és Magyarország helyzete sokkal kétértelműbb volt, semhogy az ellenzék a nemzetet jelenthette volna. Hiszen mi cégtársai voltunk a Monarchiának; mi a császár trónját s a mi államunkat: kölcsönbe védtük egymást. Az ellenzéki, mint rossz közérzet, negyvennyolcas toll, ebara fakó megmaradt, de eredménye csak a magyar faj viszonylagos visszamaradása volt az új fejlődésben. A Habsburg Magyarország a könnyebben és teljesebben megkaphatókkal építette magát. A kiválasztás a frissen jöttek javára dolgozott: a hivatalban, egyházban, egyetemeken a német és szláv eredetűek, a gazdaságban a zsidóság kapott egyre több eljogot. Ameddigre a magyarság fölcsősdhatott volna, e végzetszerűség jóvoltából, melyről tulajdonképp senki sem tehet, estérrel reggelre szinte egy új vezetőréteg volt a feje fölött, amelyben bizony csak politikussá züllött megyei uraival, földükből kikopott kismemesekkel s néhány ezer tanult jobbágy gyerekekkel volt képviselve.”

(Folytatjuk)

Borítókép: József Attila (Homonnai Nándor felvétele 1924 körül)

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló
